

Steek de handen uit de mouwen

Axel Wicke

Het is dinsdagavond 24 oktober, omstreeks 23 uur als mijn werktelefoon overgaat. Mijn vrouw en ik hebben vakantie, voor het eerst in jaren zijn wij thuis gebleven. De telefoon merk ik enkel op, omdat ik vergeten ben hem op stil te zetten.

Geïrriteerd zie ik dat iemand belt van wie ik weet dat het, zeker op dit late tijdstip, dringend kan zijn. Mijn vakantie opzij schuivend neem ik op. Hij vertelt dat hij bij het kerkasiel van de familie Tamrazyan in Katwijk betrokken is en dat daar, nog diezelfde nacht, een inval van de IND verwacht wordt.

Estafettedienst

'Hebben jullie in Bethel nog plek in die oude kosterswoning? Kunnen ze daar nog vannacht heen?'

Gelukkig bleek snel dat het gezin toch nog een nacht in Katwijk kon blijven, maar op die manier werd ik bij het #kerkasielBethel betrokken, dat de Protestantse Gemeente 's Gravenhage (PGG) nu sinds 26 oktober in het buurt-en-kerkhuis Bethel organiseert. Om half twee 's middags arriveerde Hayarpi Tamrazyan met haar gezin en begon direct de marathon-kerkdienst die een inval door de IND moet voorkomen en die nu, terwijl ik deze woorden typ, al 312 uur non-stop aan de gang is.

Dat zo'n estafettedienst essentieel deel uitmaakt van een kerkasiel, was nieuw voor mij. In Berlijn, waar ik vandaan kom, was ik twee keer betrokken bij de opvang van ongedocumenteerden in kerkgebouwen, maar in Duitsland zijn kerkmuren voldoende; de ruimtes erachter worden door de staat oogluikend als 'no-go-zone' getolereerd. In Nederland zit het anders: hier is wettelijk vastgelegd dat er geen invallen in kerkgebouwen plaatsvinden zolang er een kerkdienst aan de gang is. Wat

natuurlijk de drempel voor de organiserende kerken – bewust, lijkt mij – enorm verhoogt. Ik weet inmiddels hoeveel vrijwilligers en inzet het kost om een 24/7-dienstenrooster te vullen met voorgangers en mensen die ook midden in de nacht mee willen vieren.

Stroom aan steunbetuigingen

Wat ik echter nooit had verwacht is, hoe prachtig en ontroerend het zou zijn om, met inmiddels meer dan 300 voorgangers en ontelbare bezoekers uit heel het land biddend, zingend, zwiingend en naar preken luisterend een kwetsbaar gezin te beschermen. Hoe barmhartigheid mensen uit de meest verschillende theologische, spirituele en kerkelijke tradities, gelovigen en ongelovigen verbindt. En wat voor een effect het zou hebben om niet alleen, zoals geregeld op zondagochtend, voor de bescherming van kwetsbare vreemdelingen te bidden, maar om door ervoor te bidden dat ook tegelijkertijd te doen, om het gezin Tamrazyan letterlijk op onze gebeden en lofzangen te laten wonen!

Wat mij sinds 26 oktober dagelijks het meest verbaast, is de enorme stroom aan steunbetuigingen die mij en anderen in de PGG van binnen, maar vooral ook van buiten de kerken bereikt. Mensen die al decennia geen kerk meer van binnen hebben gezien, staan versteld van zichzelf dat ze met overgave en ontroering urenlang meevieren. Telkens weer reacties van mensen die 'ineens weer begrijpen waarom er een kerk is', die ons bedanken 'dat wij eindelijk eens concreet laten zien, wat barmhartigheid betekent', die 'voor het eerst in jaren weer eens overtuigd zijn door iets wat de kerk doet' en die al dit omzetten in praktische hulp, materiële en financiële steun en vooral ook in aanwezigheid tijdens onze eindeloosviering.

Natuurlijk draait dit kerkasiel om de opvang van een kwetsbaar gezin en om een menselijke en barmhartige oplossing voor hen - en voor de 400 kinderen die eigenlijk onder het Kinderpardon zouden moeten vallen, maar deze actie is haast missionair te noemen.

Kerken moeten vooroplopen in het verzet tegen onrecht

Actie

Ik weet dat ik, afkomstig uit een veel sterker maatschappelijk-politiek georiënteerde kerk, bevooroordeeld ben. Maar sinds de Friedensgebete die in 1989 de val van de Muur inluiden staat voor mij onomstotelijk vast: wil de kerk concreet laten zien waar zij voor staat en wil zij relevant zijn voor hedendaagse mensen, dan moet ze haar verkondiging niet alleen mondeling doen, maar de daad bij het woord voegen. Dan moet zij zich actief midden in de samenleving plaatsen en vooroplopen in het verzet tegen onrecht, juist in maatschappelijk-politieke kwesties.

Dit kerkasiel dwingt mij daarom om de stoute schoenen aan te trekken en de Nederlandse kerken op te roepen: leg de oude leus 'in de wereld, maar niet van de wereld' nou eindelijk eens bij het grofvuil en steek, in navolging van Jezus, concreet, relevant en profetisch de handen uit de mouwen!

Axel Wicke is predikant in Den Haag en betrokken bij het kerkasiel